

ALIN MOISĂ

PRIZONIERUL MINȚII



În dimineața zilei de miercuri, 4 august 2002, mă aflu în drum spre birou. Lucram ca jurnalist la o companie mică din Lafayette, Louisiana și trebuia să predau un articol pe care îl terminasem cu o zi înainte. Odată ajuns la birou, m-am întâlnit cu șeful meu, Edward Reed, un om foarte blând și calm, care mi-a devenit prieten și m-a ajutat foarte mult în evoluția mea ca jurnalist. Nu eram cel mai bun, dar știam să îmi fac treaba și munca mea era mereu apreciată.

– Bună ziua, Adam.

– Bună ziua, Edward. Ți-am adus articolul pe care l-ai cerut. Este finalizat.

– Excelent. Mă bucur că ai reușit să îl termini la timp și îmi pare rău că a trebuit să te deranjez în pragul nunții tale, dar chiar am nevoie de articolul acesta.

– Nu-ți face griji, nu este nici un deranj. Mai sunt trei zile până la eveniment și este deja totul pregătit.

– Mă bucur foarte mult pentru tine, Adam.

– Mulțumesc. Te aștept cu mare drag la eveniment.

– Desigur.

L-am salutat pe Edward și am plecat. Trebuia să mă întâlnesc cu viitoarea mea soție, Judith, persoana care mi-a luminat viața și cu care aveam să mă căsătoresc peste câteva zile. E o femeie extraordi-

nară și reușește mereu să scoată ce e mai bun din mine. Știe să se transforme în personajul potrivit în orice situație și tratează lucrurile și viața de parcă răul nu există. Uneori, mă surprinde cu inteligența ei, alteori cu naivitatea ei. E perfect echilibrată și știe să trateze problemele cu un umor deosebit. Emană întotdeauna o energie pozitivă și a reușit să îmi schimbe complet viața și modul cum percepeam lumea. Mi-a ridicat vibrațiile, le-a ancorat de ale ei și m-a târât în aventura pe care o numește descoperirea sufletului.

După ce am ieșit din clădirea în care lucram, mă îndreptam spre locul de parcare unde îmi lăsasem mașina. Eram liniștit și mă gândeam la nunta mea, care urma să aibă loc peste trei zile. Îmi spuneam că sunt cel mai norocos om din lume și eram convins că mi-am găsit sufletul pereche și nu doar o femeie pe care să o iubesc. În timp ce mă apropiam de parcare, a început să sune telefonul. Era Judith.

– Bună, Adam. Ce faci? m-a întrebat.

Îmi spune mereu pe nume. Niciodată nu i-a plăcut să mă alinte. Consideră că apelativul “iubitule” este prea comun și generalizat. Iubiți pot fi toți oamenii din jurul meu, însă Adam ești tu, Adam-ul meu, mi-a spus ea când am vorbit despre asta. Mi-a plăcut explicația ei și atunci am decis că nu ne vom da apelative niciodată, cu excepția momentelor când eram singuri și situația o cerea, fie ea de natură intimă sau amuzantă.

– Am lăsat articolul la birou și acum mă îndrept spre mașină. Ajung în câteva minute la tine, i-am răspuns eu.

– Întoarce-te. Sunt la cafeneaua lui Jennifer. Am ieșit mai devreme de la salon și m-am oprit aici să te aștept.

– Super, ajung în cinci minute la tine.

Prima dată când am văzut-o pe Judith a fost cu 4 ani în urmă. În 20 de minute urma să înceapă interviul meu de angajare, iar aspectul meu era nefavorabil pentru a lăsa o impresie bună. Am avut atât de mari emoții cu o seară înainte, încât am stat treaz aproape toată noaptea. Era șansa mea să devin jurnalist, visul pe care îl aveam de când tatăl meu m-a întrebat pentru prima dată ce mi-ar plăcea să fac când voi fi mare. Chiar dacă eram foarte entuziasmat, nu puteam să mă bucur pe cât de mult mi-aș fi dorit. La vârsta de 9 ani s-a întâmplat un accident feroviar în care zeci de oameni și-au pierdut viața, printre care și părinții mei. Nu mi-a fost ușor să cresc într-un centru de plasament, educat și format după regulile sistemului. Cu toate acestea, dorința mea de a deveni jurnalist nu a murit, ci dimpotrivă. Mi-am propus să realizez ceea ce i-am spus tatălui meu când m-a întrebat ce vreau să devin când voi fi mare.

Am stat aproape toată noaptea treaz, reflectând la viața mea și cum au decurs lucrurile de când i-am pierdut pe părinții mei. Îmi aduc aminte că ultima dată când m-am uitat la ceas, indica 4:17, iar entuziasmul și agitația pe care le simțeam, nu mă lăsau să adorm. Într-un final am adormit, iar când a sunat ceasul m-am străduit timp de 40 de minute să mă dau jos din pat. Mă simțeam distrus și abia puteam să îmi țin ochii deschiși. Peste treizeci de minute tre-

buia să mă prezint la interviu, iar eu încă eram în pat. Tot ce îmi doream în momentul ăla era să dorm, așa că am întins mâna să iau paharul pe jumătate plin cu apă de pe noptiera de lângă pat și mi l-am turnat în față. Zece minute mai târziu eram deja în mașină, în drum spre interviul vieții mele. În timp ce eram la volan, m-am uitat în oglinda retrovizoare și am constatat că dacă m-ar fi văzut cineva în stadiul ăla și i-aș fi spus că tocmai m-am trezit din morți, m-ar fi crezut fără urmă de îndoială. Aveam părul deranjat în toate părțile, ochii roșii, iar fața mea arăta de parcă eram pe moarte.

Nu puteam să intru așa la interviu iar atunci mi-a venit ideea să caut cel mai apropiat salon de înfrumusețare din zonă. Atunci am găsit salonul lui Judith, la câteva minute distanță de parcare firma. Timpul nu era de partea mea, însă nu aveam altă soluție. Cu riscul de a pierde interviul, mi-am schimbat traseul și m-am îndreptat spre salon. Nu mai aveam timp să ajung la ora stabilită la interviu, dar aveam timp să găsec o scuză bună, mi-am spus în gând.

Când am ajuns la salon și am deschis ușa să intru, am văzut-o pentru prima dată pe Judith, femeia visurilor mele.

Părul ei blond și drept îi acoperea obraji de privirile din profil și se lăsa în jos depășindu-i cu mult umerii. Era cel mai lung păr pe care îl văzusem vreodată. Ochii albaștri deschiși îi străluceau precum diamantele, iar privirea ei caldă te făcea să te simți incomod de bine că te aflai în fața ei și te puteai bucura rușinat de acea privire. Zâmbetul ei perfect care se ascundea în spatele buzelor cărnoase, și pe

care doreai să-l vezi în fiecare zi din viața ta, te putea transforma într-o statuie de piatră, obligându-te să-l privești la nesfârșit. Corpul ei se bucura de un echilibru perfect între greutate și înălțime, iar asta te făcea să îți dorești să-i poți mângâia fiecare centimetru, măcar o singură dată în viață.

Din prima clipă când am văzut-o am trăit o senzație nemaîntâlnită. Aveam impresia că o cunoșteam dintotdeauna, deși eram sigur că nu o mai văzusem niciodată. Ciudat, nu? Chiar așa a fost, și nu pot nega că am știut din acel moment că ea va fi soția mea. Deși pare o nebunie, chiar credeam lucrul ăsta. Simțeam în adâncul sufletului că mi-am găsit jumătatea.

Când m-a văzut că stau în fața ușii fără să spun nimic, s-a apropiat de mine și m-a întrebat:

– Pot să te ajut cu ceva?

Sincer, mă mir că nu mi-a spus să ies afară. La cum arătam putea să creadă că sunt un bețiv care a încurcat barul cu salonul.

– Nu... Da, de fapt, da. Sunt într-o mare încurcătură și sper din suflet să mă poți ajuta.

– Dacă vrei bani, nu vei obține nimic de aici.

– Chiar așa rău arăt?

– Nu îți voi răspunde la întrebarea asta.

– De fapt, vei face mai mult decât să îmi răspunzi la întrebarea asta. Am un interviu foarte important peste câteva minute și vreau să arăt... prezentabil, dacă se poate.

– Acum am înțeles problema.

– Poți să mă ajuți?

– Așează-te aici, te rog.

- Dacă vei reuși asta, îți voi rămâne pe veci dator.
 - Dacă? Din salonul meu nimeni nu pleacă nemulțumit, domnule...
 - Adam, mă numesc Adam, dar fără ”domnule”. Mă face să mă simt bătrân.
 - Interesant, credeam că ai vreo sută de ani, mi-a spus în timp ce se ocupa de părul meu.
 - Îmi place, ai simțul umorului.
 - Mulțumesc.
 - Eu, mulțumesc. Fără ajutorul tău nu aș reuși să ajung la interviu cu un aspect prezentabil.
 - Apropo, cum ai ajuns în situația asta, dacă îmi permiți să întreb?
 - Îți voi spune în seara asta, la cină, după ce voi trece de interviu.
 - Stai să văd cum arăți după ce te aranjez și îți voi răspunde la această invitație deloc îndrăzneță.
 - Da, mi-am căutat-o cu lumânarea, așa-i?
 - Sunt o femeie greu de impresionat și foarte greu de cucerit, domnule Adam. Dar apreciez curajul tău. Deși nu te afli în situația în care ai putea să cucerești pe cineva, ai încercat.
 - Asta pentru că mi-am dat seama că nu te lași impresionată de lucruri superficiale.
 - Cum ar fi?
 - Cum ar fi aspectul unui bărbat. Cred că cine vrea să te cunoască mai bine are nevoie de alte calități.
 - Interesant. Și care ar fi acelea?
 - Inteligență, simțul umorului, perspicacitate, șarm, chestii de genul.
 - Și tu crezi că le ai, domnule Adam?
-